

Bülbül Güle Yananda

– Ahmet Akkoyun · 15 Ekim 2009

Bir gâmlı Bülbül vardı, bir de yaralı gülü,
Geceden ta sabaha, inlerdi döne döne.
Gül Bülbülün bağrında, görürdü hicran çölü,
Korkardı ki gönlünde, sevda ateşi söne.

Gül bilirdi Bülbülü, içi nasılda yanar,
Kalbinden geçenleri, bilmez miydi o dildâr.
Kanatları kırılrsa, gülünün bağı kanar,
"Anla" dedi; "hâlimden, sensiz zindandır civar".

Bülbül ona vurulmuş, ta ruhlar âleminden,
Sevdasını söylerken, dilinde dil'i yandı.
Gülü biçâr kalmıştı, Bülbülün eleminden,
Birlikte içmişlerdi, gal-u belâ'dan and'ı.

Çün gülüne âşıktı, biçare dertli Bülbül,
Zayıf kanatlarına, ağır gelirdi münâh.
Didesine kan düştü, hicranlıydı beyaz gül,
Dedi;"sensiz kalırsam, edvarı yakar eyvah"

Gül gül üstüne güldü, Bülbül çeşm-i siyahı,
Titreyen yüreğini, sevda ateşi sardı.
Leb-hârında tutuştu, hecelerinin semahı,
Bülbülün ayrı kalmak, beyaz gülüne ar'dı.

Bülbülün gözyaşları, düştü gülün terine,
"Yârim" dedi; "yaramsın", dışına vuramadı.
Gülü dökülse idi, benzerdi mahşerine,
Çok istedi sarmayı, korkudan saramadı.

Bülbül gülüne döndü, öptü öptü kokladı,
Gönlü hevenk hevenkti, aşkı kalbini yordu.
Öyle esrik oldu ki, o an ölüm yokladı,
Son defa Allah derken, Bülbülün kalbi durdu.

Çün Makberi Őerh etti, gül ve Bülbül aŐkını,
Asırlara hükmeder bunların hikayeti.
Her kim ki yıkar ise, seven gönül köŐkünü,
Ola ki Hakka çıkar, mazlumun Őikâyeti...

Makberi – Ahmet Akkoyun.....26/09/2009.....21:20.....İst